

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΜΥΛΟΠΕΤΡΕΣ

— Άει, Κοκκίνη!.. Άει, Ντορή!..

Τ' άλόγατα γυρίζαν όλοένα, νύχτα—μέρα, γύρω από τη μεσαινή κοιλιάνα, κ' ό χινοποράκος καρπός βουλιότανε, θριβόταν, έλιωνε, κάτω από τ' ά δύο σκληρά λιθάρια, μέσα στο λιοτριβί του Παναή τού Καταχινά.

Τό λιοτριβί ήταν ένα μεγάλο τετράγωνο χτίριο, στην άκρη της χώρας, στον όγχο της ξεροποταμιάς. Όταν κατέβαζε τό όρμα, μαιούββ! χτυπούσε τη δισμοιά πλειρά του. Γύρω—τριγύρω είχε μεγάλη μάντρα, και στο βάθος της αύλης του ήταν οι παράγκες που σώριαζαν τον καρπό για τ' άλεσμα, τόν ανακάτεβαν με χοντρό άλάτι, φτωφίζοντάς τον, ός που νύφη ή ώρα του, να τόνε ρίξουνε κάτω από τις μυλόπετρες—τούς τριφτες... Όλο τό καλοκαίρι τό λιοτριβί έστρεφε άνεργο—μόν έχόχταν τό χινόαωρο, πέρ' από τ' Άη Δημητρίου κ' άρχίζαν οι χαμάδες, (1) ή αύλή του γούμζε από άνθρώπους, κάρρα, μουλιάρια, έπαυγε ζωή. Κι' όσο προχωρούσε ό καρπός και τ' αφοτώματα έχόχονταν από τούς έλαιώνες μεγαλειότερα, τό λιοτριβί βούιζε, άλεθε, όλη μέρα, όλη νύχτα, και τ' ά μαυρονόρια του γινόταν συρμή, κυλούσαν άχνιστά στην ξεροποταμιά.

Όμως ή καρδιά του λιοτριβίου, που σφυροκοπούσε άδιάκοπα, ήταν στο κέντρο, μέσα στο μονιτό τετράγωνο χτίριο, κεραμιδοκίεπαστο, με τη δίφυλλη πόρτα του, να χωρούν να μαινοβογαίνουν τ' ά κάρρα, με τ' στενωμάκαρα παραθινόρια του κοντά στο ταβάνι... Τό λιοτριβί ήταν γουαίτο από μηχανές και σίνεργα της δουλειάς. Και πρώτα οι δύο φοβερές μυλόπετρες—οι τριφτες—στο κέντρο, μεγάλες ίσα μ' ένα πηγάρι, από λιθάρια σκληρά, που κυλιόνταν γύρω από τ' ά ξόνι τους, τραβούσιενες από δύο άλόγατα, τριζοντας έπάνω στο γουαίτο πλακάστρωτο άλών, ή μ' ά πίσω άπ' την Άλλη.

Άπό τ' ά δοκάρια του ταβανιού, τ' ά κατινισμένα, κρεμιόντανε μεγάλες λουσόνες, τριφώτες, τετράφωτες, με ά ψηλά φουντάλα, πίνοντας υπόλιχο τό λάδι.

Δεξιά μεριά ήταν ό στρίφτης—τό έλεωποεστήριον— τ' ά παλιού καρπού μηχάνημα, μ' ά γιγάντια πόσσα, με μακρού στυλιάρια κ' άξόνι βιδωτό... Και γύρω σκαμινιά, σακαδιά, κασόνες, νεποξότα, κούτια—και παντού λάδι—λάδι—λάδι, να γυαλίζουν δια από τη λυγιά και τη μουσγα!... —Άει, Κοκκίνη!.. Άει Ντορή!.. Έξέέ, σάινα μου!..

Κι' ό Παναής ό Καταχινάς Ξυλόλυτος, με τ' παντελιόνα άνασωμένα ός στά γόνατα, ζωσμένος με πλατειά λουρίδα, με κοντιή πέτσινη ποδιά, με τριχοτό τό άνοιχτό στήθος, γεννάτος έπισαταούσε στο έλεσμα της έλιάς... Δύο άργάτες φέριναν κοφίνα τόν καρπό και τόνε ρίχνανε στο άλών, ό

που ένας άλλος τόν φινάριζε.

Τ' άλόγατα, κεντριόμενα από τις φωνές του άφεντικου τους, που τ' ά χτυπούσε κιάλας με τό καμουτό, τραβούσαν τις μυλόπετρες, κ' ό καρπός έλιωνε κάτω από τό βάρος τους, κ' άκούγονταν όλοένα να τριζή το χοντρό άλάτι και τ' ά λιοκίονουσα, ός που γινότανε μ' ά μάζα, ένας πελιτός μαυρειθερός, σ' ά γυαλιστερή λάσπη. Τότες, Άλλοι άργάτες—δικοί γυμνοπόδαροι, με πέτσινες ποδιές—παίρνανε φτωσιές τη μάζα, την άπλωναν έπάνω στις τριχίνες λιοσιάνες, τις σφουριδές, τις έδύλωναν σάν πήττες και τις έβαζαν με τ' άξη, τη μ' ά έπάνω στην Άλλη, έπάνω στην πλάκα της πρόσσας. Έπειτα ό Μανόλης ό πασαλιόρης—ό άοχιεργάτης, να λέμε—έντας νέος άντρας, σιβαρός, μαυρομούστακος, έδινε τη διαταγή ός τριζέλιους να πάσουν τό στυλιάρια, κ' άμέσως ή φωνή του ήρηνότανε, κεντριόντας την προσπάθεια!

—Βίρα, παιδιάάά!... Όλοι μαζί!..

Η έπάνω πλάκα της πρόσσας κατέβαινε σιγά—σιγά... Η μάζα της έλιάς, σφιγμένη από τη θέληση Ξη δυνατών μπράτσων, άφινε τό ζουμί της να τρέξη από τις μ' άντες, ποτάμι να τρέξη τό ν' ά λάδι κάτω, στο νεποξότο, κτρινοκρίσσο, πηχοπούτακο, κ' οι άντρες έλο και τραβούσανε τό στυλιάρια, ός που ή πλάκα δέν κατέβαινε άλλο, ός που καργάριζε καλά, και δέν έστατε π' ά ούτε κόμπος λάδι. Τότες, βγαίνανε κείνες τις π' άπτες, για να βάλουν Άλλες, κ' ή δουλειά δέν τελειώνε ποτές. Βαστούσε όλη μέρα, όλη νύχτα, με βάθους.

Στό μεταξύ, τό κάρρα πηγαυνοέχοχονταν. Άλλα κουλδούσαν καρπό από τούς έλαιώνες, από τόν κάμπο και τις βοινοπλαγιές, κ' ήταν στολιόμενα με κλώνους έλιάς, που οι άροματιζήδες κ' οι νοικοκυραίοι τ' ά φέρινανε με χαρές και τραγούδια. Παναγγίσι, από τ' Άη Δημητρίου έκαμε τ' ά Χριστουγέννα, και π' ά πέρα, κατά τη χροιά. Κι' Άλλοι έχόχονταν να πάσουν τό λάδι τους, μέσα σ' έ τοιούμια και να τό άποθρέψουν στο κελάρι τους. Όμως άπ' όλους μ' ά χαρούμενος δειχνόταν ό φρωατζής, ό ένοιμαστής της έλαιοδικάτης.

Τούτος δέν ήταν άπ' Άλλες χρονές γνωστός. Φανότανε σάν Ξεμαρτίτης. Στην αρχή, που παρουσιάστηκε στον Παναή τόν Καταχινά, έδειξε τ' ά χαρού του και έλεε:

—Έμια ό ένοιμαστής τού φόφου Κόστα Γιάχο με λένε... Ήθη για τό δικαίωμα μου.

Ό Παναής έάρωσε τ' ά φρούδια.
—Χι, κ' άώς όφισες, μουμυούρισε.
—Τι άγαπ' άς να γίνη; ρώτησε ό Γιάχος. Να πληρώσης άποκοπή και να πάρης έσύ τό φόφο, ή να παίρνω πρώμα;
—Ν' ά παίρνης πρώμα, άπάντησε Ξεοά ό Άλλος.

—Καλά... Ξέρεις: έννά και μία.
—Έννά και μία.

Στάθιραν λίγες σαγιμές σιαμπλό, κοιτάζοντας ό ένας τόν Άλλο. Ό Ξεο-

Βγαίνανε στο δρόμο και τα λέγανε

(1) Οι πρώιμες έλιές, που πέφτουν χ' άμο από τόν άνεμο. Άπ' αυτές βγαίνουν τό άγουρόλαδο.

φρεμόνος φανότανε σφραντάρας, γλυκομίλιος, όμορφος άντρας, καλοντημένος, με βελουτένια ραμπουέτια, φρέσκα γραβάτια, χρυσή λαδένα στο γυάλο, δαχτυλιό στο χέρι, Φορούσε και μπότες...

Ο Κώστας ο Γιάγος έμμοιαζε πώς για πρώτη φορά καταπατάει σε τέτοια έπιχειρήση, και δε φρανόταν εύχριστιμένος από την ύποδοξη του του γυνότανε.

— Ξέρεις ; ελτε, δε θάν τ' χαλάσουμε μαζί, κίρ... τ' όνομά σου ; (Καίωθηκε πός δέν τ' ξέρει)!

— Παναής, απάντησε ο άλλος, Παναής Καταγιάς.

— Τό λαπόν, κίρ Παναή μου, εγώ ήρθε βέβαια, και τό φόρο, μά... όχι και νά στενωχωρέσω τόν κοσμάκη, νά τούς βγάλω τό λάδι, τού λέμε... Καλό αυτό, ξ ;

Γέλασε ανοχτόκαρδα για τό άσπείο του. Γέλασε κ' ο Παναής κίτω από τό παλαιό του μουςτάκι.

— Ε... ό, τι εύκολία μοιρώ θά τήν κάνω. Και σε όένα και στους πειλάτες σου... Λογαριάζω ν' άφήσω κ' ένα ρεγάλο για τούς άργάτες, θ' άφήσω και για τό κοσμάκη της έκκληράς, κάτι και για τή φτωχολογία... Θα ήθιες, έμια τού Θεού άνθρώπου, εγώ, κίρ Παναή. Μη με πάρης σαν τούς άλλους φοραστήδες...

Ο Παναής μάλιάωσε, τούδειξε ένα σκαμί.

— Κάτοσε, τού ελτε.

Ο Ξένος έκάθησε, και κοίταζε γύρω σαν κάτι ψάχνοντας νά βοή...

Ήταντα, σήκωσε τά μάτια ψηλά, στο πατάρι, που ήταν κάτι ξύλινες κιαμορούλες, όπου άνέβαιναν με μιά σφιγρή σκάλα. Ο Αρκετικός πού λιστριόβι έπήγε ίσωσε τη σκάλα κ' έβουλε μιά φωνή :

— Μαρίνα !.. Μαρίνα !

— Τι άγαπάς ; άκούσθηκε μιά γυναικεία φωνή από μέσα, σ' έναν άπαλό τόνο.

— Φταίεισ δυό καρδέες ! Φέρε και τούκοιο !

— Άμέσως !

Στό άκουσμα της γυναικείας φωνής, ο Ξένος έ- χμογέλασε, τριβώντας κρυφά τά χέρια του, εύχρισ- στήμενος.

Ο Παναής ξανάκισε τού καμωτό του :

— Άει, Κοκκίη !.. Άει, Ντορή !..

Και όόστω οι μιλιότερες γυράζαν, τριβοντας, ή μιά πίσω άπ' τήν άλλη... Άξανα, ο Παναής χροιάστηκε νά βγή έξω, στην άδλη, νά έπιστατηρ. Κάθωρα είχαν φτάσει φορτωμένα καρτό, κ' έπρεπε νά τά παρωλάβη :

— Μιά στιγμήούλα κ' έβρασα, ελτε στο Γιάγο.

— Κάνε δουλειά σου.

Στόν καρτό που ο Παναής έλειψε, φανερώθηκε ή Μαρίνα ψηλά, στο κεφαλόσκαλο, μιά κλονέτια λι- γυκαμίωτη, με ξέαισιο κεφάλι... Κατέβαινε αγά τη σκάλα, φέροντας τό δίσκο με τό τραπέζιο. Ήταν ή γυναικούλα του Παναή, ως τριάντα χρονώ, γλυκο- μελάχρονη, συγρησιμένη, με κόκκινο πολκάκι, λιγάκι ανοιχτό στο στήθος, με άνωστομολιμένα τά μπράτσα.

Παιτίσσε προσεχτικά, σκαλί—σκαλί, με τά μάτια χαμηλωμένα, προσέχοντας μήν της χροϊόν τά ποσά...

Μά σαν έφτασε κάτω, κοντά σ' άλλα, σήκωσε τό κεφάλι κ' έβλεποντας τόν Ξένο, άνοιξε τό στόμα κωπάλιχητη, και τά χέρια της άρχισαν νά τρέμουν... Άκούστηκε τό δίσκο σ' ένα σκαμί κ' έκανε νά φύ- γη. Μά ο Ξένος της έκοιρε τό δρόμο.

— Μαρίνα ! ελτε χαμηλόφωνα.

— Κοστή, τού απάντησε κείνη κλωμη, με φωνή που ήταν σά φυλ- λοθρόακια, Κωστή... δέν έπρεπε ναρθής... τούξερεις... έμια παντε- μέτη... Φύγε !

— Νά φύγω ;... Αυτό τό λόγο μού λές ; Ύστερ από δέκα χρό- νων χροισό... Μαρίνα, δε θημάσαι... ;

— Πάνε κείνα τώρα... πάντ... στέναξε ή γυναίκα. Με παράτη- σες και...

— Ξέ παράτηρα για νά πάω στην Ξενητιά, νά κωσαντίσω, και νά γυρίσω νά σε πάρω... Τρίτα γράμματα σουστειλα, και δέν απάν- τησες.

— Δέν έλαβα τίποτα... Μά τι τό θέλεις τώρα έρωτα... Δέν έ- πρεπε νάρθης εδώ. Ο άντρας μου είνε άψής ! Φύγε ! Θα μιάς βρή ή μπελός ; Έμένα δε με μέλει... Ξω βασανισμένη ζωή εγώ... μά για τή δική σου τή ζωή λέω, Κωστή... Τράβα χέρι !..

Κοντάζονταν στα μάτια... Η βουή από τής μιλιότερες, τό ποδο- βολητό τών άλλων, τό τρέξιμο της πέραςας, πήγανε τά λόγια τους, άπως έστεκαν ο δινό τους παρμάρα, δέν τ' άρραχαν νά φράσουν στους άργάτες. Όμως ήταν ένας που τούς έπαιρνε : Ο Μανώλης ο π α σ π α λ ι ά ρ η ς. Και τούς παραμάνευε λοζά...

Η Μαρίνα, κόβοντας άξα- φνα τήν κουνέτια, ελτε μιά αα- ληνύτασε κ' έφυγε. Άνηφόρησε τή σκαλίτσα και πήγε νά κου- ρφή στο πατάρι, στην κιαμορού- λα της, πολύ ταραγμένη...

— Ωχ, Θεέ μου, τί ξαφνικό ήταν κ' αυτό ;
Ο Κωστής έδω, από αυτά της, ύστερ' από τόσα χρόνια :
Ο Κωστής, ο παιδικός της φίλος, ο γειτονός της, που παίζανε μαζί τά κουλιάσανα, που πού μεγάλος γίνηκε ή πρώτη της άγάπη, ή πρώτη και στενή ήρωτική της λαχτάρα !

Θυμάται : Μιά μάντρα έχώρισε τό σπίτι τους στη χώρα, μιά μαντρούλια χαμηλή, σκεπασμένη με άγύλιση και γυασιμύ. Οι μα- ντέδες τους ήταν άγαπημένες, σαν αδερφές. Βγαίνανε στο δρόμο και τά λέγανε... Ο Κωστής ήταν τσοκούλης, στην άγκαλιά της μάνας του. Μά κ' αυτή, ήταν μικρούλα, πολύ μικρή. Άλλά τά χρόνια πέρασαν, μεγάλωσαν... Άχ, πόσα φίλιά είχαν άλλαξες επάνω από τόν πρό- σονο, τό λουλουδακιμένο κείνο φράχτη, τήν άνοιξη, τό καλοκαίρι, τό χινόταφο, όλον τό χρόνο, όλα τά χρόνια !..

Τι κρυφές χαρές, τί μυστικές λαχτάρες, τίς νυχτες με τό φεγ- γάκι... Κ' ύστερα πόσες λύπες, πόσα κλάματα, τά δάκρυα του άπο- χωρισμού, όταν ο Κωστής έφευγε νά πάη στην Άμερική, στην Κα- λιφόρνια, νά κηη βιώσ και νά γυρίση, με τό καιρό, νά τήν πάρη ! Πό- σο όρκοι παντοτινής άγάπης ! Και πώς όλα χάθηκαν, πήγαν τ' άνέ- μου.

Θυμάται : ο θάνατος τών γονιών της, ή άρρώγεια της, ή κωσορ- ροϊκιά. Αίτη στα Ξένα χέρια, από αυτά του νοσητό της, που βια- ζότανε νά τήν παρηγήη, νά τήν ξεφορτωθή... Κ' ύ- στερα, κείνος ο μούσοκος, με τή ψαρά γένεια, ο λιστριόβιρης, που τή συνεπήρε σαν κωκός άγέρας, για νά τή φέρη και τή ρίξη εδώ μέσα, σ' ένα σκο- κώτεστο λιστριόβι, που της πανόταν ή άναστητή από τή μικρούδια της μόρφως και τά χρώτα της άγα- πιάς.

Κ' ήταν καταδικασμένη νά Ξη κλάι σ' έναν άν- θρωπό που δέν τότε συμπαθούσε, που τότε φρόβτασε κιάλας, που δέν ελχε γι' αυτή παρά τήν έπιθυ- μία, τήν πείνη της σούρας. Κι' όλα αυτά για ένα κομμάτι ψωμί, όλα από τήν άρρώγεια και τήν Άνάγ- κη... Και νά — πόρα που ο κόμος της νύχτης της ελχε καταλαρίσει μέσα της και ή Μαρίνα τότε νόμι- ζε πεθαμένο για πάντα... νά τώρα που έρχόταν ο Κωστής νά τόν ξεντηρή, νά τής άνάψη πάλι τόν καιμό !..

Η Μαρίνα γούθηκε και πιάγασε όμως, μη μπο- ρώντας νά βρή ήλιο, σπρηφογύριζε από πόννα πλευρό στάλλο, κ' άουγε στο μαξιλάρη της τό γρηγόρο σφουροκοσμία της καρδιάς της...

Ός τόσο, κάτω, ο Παναής ελχε ξανακεί και κουνένταζε με τό νοσημένο. Ένας άργάτης κυ- βερνούσε τώρα τ' αλόγατα. Ο Αρκετικός καθότανε σ' ένα σκαμί, άπικρό στον Ξένο... Ήταν τόν καφέ του, τό τσιπουρο.

Ο Κωστής έβραβε κ' έδωσε ταγάρο του Παναή, που άνωποσάτος άουγε μ' εύχριστιση τά φιλικά του λόγια... Κανονίζανε τά καθέκαστα :

Ο «έννομιστής της έλωσοδεκιάτης» έλεγε πός στ' άλλα λιστριόβι θάπαινε άνθρώπους του νά παρουν τό φόρο. Όμως εδώ θάρχόταν ο ίδιος, έτσι από εύχριστιση, νά βλέπη τόν καινούριο του φίλο.

— Γιατί έμωσσε φίλο, ξ ; ούτηκε.

— Τόκα τό χέρι ! απάντησε ο Παναής.

Χτύπησαν τίς άπαλάμες, σφίξανε τά χέρια, κ' ο Κωστής έννοι- σε μιά άόρητη άνηνικία στο σφιξιμο κείνο τού θηνατό χεριού, που τούκινε τά δαχτυλά νά πονέσουν.

— Δυνατός άντρας ! τού ελτε.

— Έ, ή δουλειά, βλέπεις, ή δουλειά, μάς σφίγγει τά κρέατα !..

Ναι, έμια θηνατός ! εκανυθήκε ο Παναής ο Καταγιάς.

Ύστερ' από λίγο, ο Κωστής ο Γιάγος άνέθηκε σε μιά σούστα κ' έφυγε. Ξαναγυρίζοντας στη χώρα.

Από τό βράδυ κείνο άρχισαν τά σουτρά-φέρτα του Κωστή του Γιάγος. Άρματαμένο με τή γρηγεία της άνάμνησης, με τή μορφία του, που έκανε πού χτυπητή τήν άσκημία του άλλου μπροστά στα μά-τια της γυναικας του, ο τολμηρός άγαπησιάρης στενεύε όλοένα και πού πάλι τά βρόχια του γύρω από τό χαροταμένο κείνο άνθρώπινο πουλί, και ταραγνιότανε κλεισιμένο στο άποπαιχτό κλουβί του. Και τά βρό- χια του ήταν ματιές και χαμόγελα κ' άναστηνάγματα, φιλιό στον ίε- ρο και κρυφάλοια — όλα βγαλμένα από τήν περασμένη τους ζωή, από τό θησαυροφυλάκιο της καρδιάς.

— Άχ, άσε με, Κωστή, άναστήναξ ή Μαρίνα. Στείλε άνθρώπο σου εδώ για τό φόρο... Μήν έρχομαι εσύ...

— Σ' άγαπά ! Σ' άγαπά !..

— Πάνε, Κωστή... Θα μιάς καταλάβουν ο άργάτες... Θύν τό μάθη ο άντρας μου... Δέν ξε- ρει τίποτ' από τά περασμένα.

— Δέ φοβάμαι... Σ' άγαπά !..

— Άχ, θα μιάς εύρη μπελός, έβλεγε ή δύστυχη Μαρίνα, και

— Γλυτώστε με !... Σώστε με !... έκλαιε.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
Ρωμάτζο του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΗΜΑΘΙΩΤΗ,
βγαλμένο άπ' τή ζωή τών βλάμηδων, τών άντάρηδων και τών άλανιάρηδων του παλαιού, καλού καιρού.

βριζότανε ν' άνοιξη τή σκαλίτσα, ν' άποτραβηχτή, γιατί καταλάβαινε τόν έαυτό της όλοένα και πύ άδύναμο, όλοένα και παρόδινε τήν ψυχή τής στη γοητεία του παιδικού της φίλου.

— Ως πού του παράωσο και τό σώμα της, τό άλαφροκάματο, τό οβέλο... Κάθε τόσο, ό άντρας της βρισκόταν άναγκασμένος να λείπει από τό λιωρίδι, να πηγαίνει στη χώρα για δουλειές, ή στά γύρω χωριά — 26 χωριά — να νταρβαρίζεται με πούς χωράτες για τό άλεσιμα, ν' άγοράζει άλάτι, φάγια για τό ζά κ' άλλες δουλειές. Τότε ό Κωστής εύρισκε τήν ευκαιρία να μπαίνει, να ακαφαιώνει σά γάτος στό πατάρι, να τρυπώνει στην κάμαρα της παντρεμένης φίλης του: «Έδω είμαστε!»

— Άχ, τρωμάρα μου, τρωμοκαρδίζω! έλεγε ή Μαρίνα.
— Καί γώ, μά... από έρωτα! άπαντούσε ό Κωστής άγκαλιζόστας τήν άουλόγιστα.

Και κάτω άλειθαν οι μιλόπετρες, βούζιζαν, τρίζοντας, ή μά πίσω άπ' τήν άλλη, κ' ό σαματάς από τους άργάτες και τίς μηχανές έκνεγε τά φύλλα τους και τό λόγια του.

— Άει, Κοκκίνη!... Άει, Ντορή!...

Οί φωνές τώρα δέν ήταν του Παναή! ήταν του Μανώλη του παπαλιάρη, πού στεκοτανε στό ποδίρι του άρεντικου του, κρατάστας άγρυπνο τό μάτι σ' όλα του τ' άγάθια, κ' άς καμινότανε πός δέν έβλεπε. Άμα βεβαιώθηκε πός ή Μαρίνα έδωσε σ' άλλοτε την προτίμησή της, ή παλιά του ζήλια φρόντισε. Ένα βράδι, πήρε παράμερα τόν άρεντικό του και του ελεγε:

— Η γυναίκα σου σέ ντροπάζει!

Ό Παναής τόν άρπαξε από τό λαμό να τόνε πνέξη. Γά αίμα του άνέβρισε στό κεφάλι.

— Με πούνε;!... Μύλα, μαρέ, με πούνε!!...

— Άσε με... Στήσε καρτέρι να τους λιάστεις... Νά, με τό φωνητή, τόν Άμερικάνο!

— Θάν τή σκοτώσω! μούγγρισε ό Παναής.

— Σκότωσέ τη! Έκανε ό ληηδομένος Άγος.

Ό Παναής ό Καταχιάς ίδιότητες τό καρτέρι. Όπως τό στήνουν όλοι ό άπατημένοι ούζυγοι: Ελεγε πός θάλεινε τρείς μέρες στη Ζάχολη, να πάη για ένα χτηνια του, πού τό καταπάρησαν τάχα.

Έπαξε ησαστοικά τό ρόλο του. Έγινε τό πικρό, παίρνοντας μαζί του τήν καραμπίνα του τό δίκανη. Όμως τό ίδιο βράδι ξαναγύρισε και κρύφτηκε άντικρύ στό λιωρίδι του, στην ξεροποταμιά, πίσω από τίς καλαμές και τ' άθνάτα, πού με τά σταθωτά φύλλα τους φάνταζαν να τρυπών τόν ούρανό...

Έκει μέσα έμεινε όρες δλάκερες ό Παναής ό Καταχιάς, άλέθοντας τό κοψό στην ψυχή του, δυναμιμόντάς τη στην άπόφαση... Περασμένα μεσάνυχτα, ήγρισε από τόν κρυφώνα του και σιγαλοποπάτητος, πονηρός σά νικητής, τράπισε στό λιωρίδι...

Η δουλειά και μέσα ήτανε στη βόσση της. Τ' άλόγατα τρέχανε γύρω από τ' άξόνά του λιμωλιού. Ό κρημαστές λουσόμενες κάινανε. Όξω, ελεγε άρχισει να ψυχάλει, και καθώς ό νοτερός άγέρας έμεινε άπό τά παράφωρα, οι μεγάλες φλόγες τρέμανε, φροντάλιζαν.

— Άπάνου ένε! τού σφαιρίζε στ' αήτι ό Μανώλης ό παπαλιάρη ο η σ. Ελεγε θωδ όρες υασι!...

Με τρία πηδύματα ό Παναής, και σφίγγοντας τήν καραμπίνα στό χέρι, βρέθηκε στό πατάρι. Με μία κλωτσιά, έστασε τήν πόρτα... Άκούστηκε με ντουφεαύ κ' ένας βρόντος βαρύς, σά νάπεσε κορμί στό πάτωμα... Έπειτα, άμέσως, πετάχτηκε μία γυναίκα στό κεραλόσκαλο. Ήταν ή Μαρίνα, πού ελεγε δει τό φόνου του Κωστή κ' έτρεχε τώρα να κατεβή, να φύγη, να γλυτώση...

Φτάνοντας κάτω, στάθηκε μπροστά στους άργάτες, ασισσιμένη.

Ό πρόμος του θανάτου έπαιξε στό μαυράδια των μεγάλων της μαπών. Άλλωστε τά γυνιά της μεράτσα παρακαλεστά στους άντρες. Ικέτισσα ή άμαρτωλή της Άγάπης:

— Γλυτώστε με!... Σώστε με!, έκλαψε.

Στην κορφή της οκάλας έστειλε ό Παναής και τήν έσαίτε με τή ματιά. Κάτω, γίνηκε μίαν άνακάτωση, ένα μούρημο. Κάποιος από τους άργάτες — μαρεά κ' ό Μανώλης — έκανε πός θά βγη μπροστά, να τήν προστατέψη, μά ή φωνή του άρεντικου τους ακούστηκε φοβερή από πάνω:

— Άλτ! μήν κουνηθή κανείς!

Άμέσως, σήκωσε τ' όπλο και πυροβόλησε. Η γυναίκα τρέκλισε λίγα βήματα μπροστά κ' έπεσε λαθωμένη, αφήνοντας μία σταραχτικά κραγή. Έπεσε μέσα στ' άίλινο, άπάνου στό μαύρο ζυμάρι της έλιάς. Τ' άλόγατα και οι τριφτές τήν έπήρανε σδάνα.

— Άει, Κοκκίνη!... Άει, Ντορή!..., χούγιαξε ό Παναής ζωφρονος, πετώντας τήν καραμπίνα κ' άράβηοντας τό καμινούσι.

Και τ' άλόγατα τρέγανε, κ' οι μιλόπετρες κυλιόντανε βαρείες, τυφλές, ή μά πίσω άπ' τήν άλλη, συντρίβοντας, μαζί με τόν καρπό της έλιάς, και τίς σόμας της γυναίκας, και τά κόκαλά της, τρίζοντας όλοένα έπάνου σέ κείνη τή φοβερή υαυροκόκκινη υάσα.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. Σ.

Σιλουέττα κινηματογραφική, πού τήν διακρίνει χαρακτηριστική κομψότης, φυσιογνωμία έλλεικτική και χαριτωμένη. Ελεγε ένα λουλούδι του Βοσπόρου. Θαιμάζεται συχνά στις έλλεικτες δεξιώσεις. Ελεγε έκτάκτως εύχάρστη συνομιλήτρια. Ντυμένη πάντοτε με πούν γούστο, ή τουαλέττες της άναδεικνύουν έτι περισσότερο τήν Παριζιάνα σιλουέττα της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθούσαν εβδομάδα άπογειωμένη δεξίωσης υπό τύπον ραούτ ή μεριτζ έγιναν άφορηή να έπιδειχθούν ή τουαλέττες των νεωτέρων Παριζιάνων σιλουόγων και τά πλέον μωδέerna καπέλλα και έπανοφόρια της εποχής.

— Εύχάρστη δεξίωσης τήν παρελθούσαν Κυριακήν παρά τώ κ. και τή κ. Σινδούσγιου εις τήν έν Ψυχράφ έπαυλίον των.

— Μεταξύ των παρευθέντων ό Πρεσβευτής της Όλλανδίας κ. Πέροσσι, Πρεσβευτής Τουρκίας και ή κ. Ένις, ή κ. Σορούλη, ή κ. Ίακ. Δαμιλά, ή κ. Ναούμ.

— Κομψά ήσαν ή κ. Π. Μελά με μαύρη καλλίγραμμη τουαλέττα, ή κ. Άντ. Σκένδερ με ώραιότατο σύνολο, μαύρο και όρνός.

— Τό σάπι θαυμάσια διακοσμημένο με κομψοτεχνήματα Σάξ και παλαιά καλλιτεχνικά έπιπλα.

— Μία φωτοβόλος φυσιογνωμία ή κ. Ναντίν Κ. Τσαυδάρι.

— Κομψότατον σύνολο φερων ή κ. Χατζηνάστη.

— Χαριτωμένες ή Δες Ρ. Δαμιλά, και Καραθεοδωρή.

— Έπίσης παρευθέντων αι κυρία Χατζηκρυακού, Λειψόβα.

Γρίβα, ό κ. Καραθεοδωρή, ό κ. Σιλιάνος, ό κ. Λειλούδας.

— Δεξιώσεις με όληγάρητον κίλιον κελετημένον παρά τώ κ. και τή κ. Γ. Πεσματζόγλου.

— Άτραξίον, μεριτζ και χοροί για τή νεολαία, τήν όποία ή δις Έλλη Πεσματζόγλου έδέχεται με τήν χάρην πού τήν διακρίνει.

— Υπήρχαν και θαύματα του πάβλι, τό όποιον πελευταίος περιλαμβάνεται μεταξύ των άτραξιών των σαλονιών.

— Μεταξύ άλλων παρίσταντο κ. και κ. Μαλαμίδου, κ. και κ. Μιλ. Μελά, Κόμης και Κόμισσα Μαρμαρό, ή κ. Ίακ. Δαμιλά, ή κ. Χατζηνάστη.

— Η νεολαία άνταρρωσασίετο από τάς όας Έκ. Άρρωστούλου, Μανούση, Χατζηκρυακού. Άγλιάν Μαρή, Μαρλιν Μάτσα, Σοφίαν Μάτσα.

— Από τάς πλέον θαυμασθείσας ή κ. Στ. Πεσματζόγλου.

— Πούδ έλλεικτική φυσιογνωμία ή δις Ζαννή Δ. Λοβέρδου.

— Έπίσης παρευθέντων οι κ.κ. Σιλιάνος, Άρρωστούλους, Άρσαντιδής, Χαροκάτος, Ραζέλος.

— Εις τήν Αλγυπτιακήν Πρεσβείαν σιχαία δεξιώσεις σέ μικρούς ρυθμούς κίλιους.

— Τήν παρελθούσαν Τρίτην χορευτική μαστίχα παρά τώ κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

— Η οίκοδοπούσα ώρασιότατη με κρέμ σατέν άσπρο πού σχημάτιζε βέσται, γαρνιρισμένη με ρενόρ καφέ, θαύμα καλλιτεχνικότητος.

— Τραπεζαρία φωτισμένη με κωνιδιέρια του τοίχου και παλαιά έπιπλα. Τό χολίλ με έμπουαζέρι και έπίπλωσαν Άναγεννήσεως και σπόφες φρομυτάς.

— Από τάς πλέον θαυμασθείσας έμφανίσεις ή κ. Ρενέ Σκαναβή, με τουαλέττα μαύρη και άσπρη, δις Λούση Ταυτακοπούλου με υπέλε-αέλ τουαλέττα.

— Έκτάκτως κομψαί αι κυρία και διδες Φορέστη, Γεωργοπούλου, Δ. Μαράτου, Δ. Διαμαντοπούλου.

H MONTAIN

ΓΑΜΟΙ

Περικλής Βειλιώτης, Πρόεδρος Κοινότητος Κιούρκων, Αικατερίνη Δ. Ζαχαρή έτέλεσαν τους γάμους των έν Κιούρκως. Εύχάμεθα βίον εύτυχησένον.

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΓΑΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημερινού έξοφύλλου μας ένε έργον του ζωγράφου Ταυμαρέ, με τόν τίτλο «Τό Βοσκόπουλος».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
τού κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ
ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ
Αισθηματικά ρομάντζο.

ΔΙΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ απολύτως ικανοποιητικά τιμάς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και δόκιμες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Λένα 7, Αθήνας.